

หมายเหตุท้ายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4021s/2551

-
ในคดีนี้เมื่อจำเลยให้การ จะต้องให้การโดยชัดแจ้งว่าหากคดีโจทก์ขาดอายุความแล้ว ต้องให้การแสดงเหตุแห่งการขาดอายุความด้วย มิฉะนั้น จะเป็นคำให้การที่ไม่ชัดแจ้งไม่ชอบด้วยบทบัญญัติของกฎหมาย

ข้อมูลย่อ

ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรคสอง กำหนดให้จำเลยแสดงโดยชัดแจ้งในคำให้การว่า จำเลยยอมรับหรือปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ทั้งสิ้นหรือแต่บางส่วน รวมทั้งเหตุแห่งการปฏิเสธนั้นด้วย ดังนั้น นอกจากจำเลยจะต้องให้การโดยชัดแจ้งว่าคดีโจทก์ขาดอายุความแล้ว จำต้องให้การแสดงเหตุแห่งการขาดอายุความให้ปรากฏด้วย เมื่อจำเลยให้การเพียงว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความแล้วเนื่องจากจำเลยไม่เคยนำเงินต้นและดอกเบี้ยมาชำระให้แก่โจทก์โดยมิได้กล่าวถึงเหตุแห่งการขาดอายุความให้ปรากฏว่าคดีโจทก์ขาดอายุความเมื่อใดนับแต่วันใดถึงวันฟ้องคดีขาดอายุความไปแล้ว เป็นคำให้การที่ไม่ชัดแจ้งไม่ชอบด้วยบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้น จึงไม่มีประเด็นเรื่องอายุความ การที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยในประเด็นดังกล่าวจึงเป็นการไม่ชอบ และถือว่าเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 4 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 249 วรรคหนึ่ง

หมายเหตุ

คำให้การนั้น เป็นจุดเริ่มต้นของการก่อให้เกิดประเด็นข้อพิพาท หลังจากนั้นก็จะเป็นการสืบพยานตามข้อพิพาทและพิพากษาคดี หากคำให้การไม่ถูกต้อง ไม่มีการให้การถึงในกรณีใดๆ หากมีการวินิจฉัยให้ก็เป็นการไม่ชอบ เพราะไม่มีการก่อให้เกิดประเด็นข้อพิพาท

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 177 วรรคสอง ได้บัญญัติเกี่ยวกับคำให้การที่ชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ ต้องเป็นคำให้การที่ชัดแจ้งว่าให้การว่าอย่างไร ปฏิเสธหรือยอมรับ และต้องชัดแจ้งเกี่ยวกับเหตุแห่งการอ้างนั้นด้วย ซึ่งคำให้การที่ไม่ชัดแจ้งนั้นก็คือคำให้การที่ไม่แน่นอน ไม่ชี้ชัดไปในทางใดทางหนึ่งซึ่งจะมีผลว่าเป็นการยอมรับ ไม่ใช่ปฏิเสธ ไม่ก่อให้เกิดประเด็นข้อพิพาท แต่ถ้าหากมีความชัดแจ้งในเรื่องที่ปฏิเสธแต่ไม่ชัดแจ้งเกี่ยวกับเหตุผลที่สนับสนุน ก็ถือได้ว่าเกิดประเด็นข้อพิพาทขึ้น เช่น ปฏิเสธว่าไม่ได้กู้ยืม แต่ไม่ได้อ้างเหตุว่าไม่ได้กู้เพราะเหตุใด โจทก์ยังต้องนำสืบพิสูจน์ตามประเด็นข้อพิพาท แต่จำเลยไม่มีสิทธินำพยานเข้าสืบแก้ เพราะไม่ได้อ้างเหตุไว้

สำหรับกรณีของข้อต่อสู้ที่ว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความนั้น มีปัญหาว่าจะเทียบได้ตั้งกรณีอื่นๆ หรือไม่ว่า เพียงอ้างว่าคดีไม่ขาดอายุความ โดยไม่อ้างเหตุผลรายละเอียดก็น่าจะเพียงพอกับการก่อให้เกิดประเด็นข้อพิพาทแล้ว เพียงแต่จำเลยไม่มีสิทธินำสืบ เพราะไม่ได้อ้างเหตุไว้เท่านั้น จะใกล้เคียงกับกรณีอ้างว่าไม่ได้กู้หรือไม่ ซึ่งแนววินิจฉัยของศาลฎีกาตลอดจนคำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเหตุนี้ก็วินิจฉัยยืนยันมาโดยตลอดว่า ต้องมีการกล่าวถึงเหตุแห่งการขาดอายุความให้ปรากฏด้วย หากไม่ระบุให้ชัดแจ้งก็มีผลทำให้ไม่เกิดประเด็นเรื่องอายุความ ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ น่าจะเป็นเพราะมีลักษณะของการให้การต่อสู้คดีว่าคดีไม่ขาดอายุความนั้น น่าจะมีความชัดเจนอยู่ในตัวว่าต้องกล่าวถึงทั้งข้ออ้างและเหตุเพื่อให้เป็นคำให้การที่ชัดแจ้ง จึงต้องระบุว่าขาดอายุความอย่างไร เพราะเหตุใด นับอายุความจากเมื่อใดถึงเมื่อใด ซึ่งน่าจะเป็นลักษณะเฉพาะของเรื่องอายุความ เมื่อไม่กล่าวถึงก็มีผลถึงขนาดไม่เกิดประเด็นข้อพิพาท เพราะไม่มีการต่อสู้เรื่องอายุความไว้ เทียบเท่าเหมือนกรณีต่อสู้เรื่องการมอบอำนาจว่าได้รับมอบอำนาจมาหรือไม่ เป็นนิติบุคคลหรือไม่ ไม่รับรองไม่ยืนยัน ทำนองนั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 638/2537.

จำเลยให้การว่า บิดาโจทก์และจำเลยยืมเงินจำเลยไปใช้จ่ายในการต่อสู้คดี ต่อมาไม่มีเงินที่จะใช้คืนแก่จำเลยจึงตกลงเอาที่ดินพิพาทมาใช้หนี้ จำเลยได้ขออนุญาตหนึ่งสื้อรับรองการทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทเป็นชื่อของจำเลยตั้งแต่ปี 2520 และ

ได้ครอบครองที่ดินพิพาทตลอดมาจึงได้สิทธิครอบครองและคดีของโจทก์ขาดอายุความฟ้องร้องตามกฎหมาย ค่าให้การดังกล่าวของจำเลยมิได้แสดงโดยชัดแจ้งว่าคดีของโจทก์ขาดอายุความเรื่องอะไรและเพราะเหตุใด เป็นค่าให้การที่ไม่ถูกต้องตามป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรคสอง ไม่ก่อให้เกิดประเด็นเรื่องคดีของโจทก์ขาดอายุความมรดกตาม ป.พ.พ. มาตรา 1754วรรคแรก

อย่างไรก็ตาม ในบางกรณีที่รูปเรื่องมีความชัดเจนอยู่ในตัว เห็นได้ชัดว่าเป็นการปฏิเสธโดยชัดแจ้ง เช่น กรณีฟ้องในเรื่องใด ประเด็นใดชัดเจนอยู่แล้วเพียงเรื่องเดียว การให้การเพียงว่าคดีขาดอายุความ ศาลฎีกาก็เคยวินิจฉัยว่าเป็นค่าให้การโดยชัดแจ้งแล้ว กรณีจึงเป็นลักษณะเฉพาะทางแต่ละกรณีเป็นหลัก คือ สามารถเข้าใจได้เลยว่าเป็นการปฏิเสธอย่างชัดแจ้งในจุดนั้น ๆ ไม่มีประเด็นอื่นใด ข้อใดอีก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4126/2535.

โจทก์ฟ้องจำเลยเพียงเรื่องเดียวว่าจำเลยผิดสัญญาไม่จ่ายเงินที่โจทก์ได้ออกทดลองไปคืนแก่โจทก์ จำเลยให้การว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ เป็นค่าให้การที่ชัดแจ้งว่าหนีตามฟ้องทั้งหมดขาดอายุความแล้ว ค่าให้การของจำเลยชอบด้วยป.วิ.พ. มาตรา 177วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3784/2534.

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยซื้อสินค้าแล้วไม่ชำระราคา จำเลยให้การว่าไม่เคยซื้อสินค้าและรับสินค้าจากโจทก์ คดีขาดอายุความแล้ว

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่ศาลอุทธรณ์ถือว่าค่าให้การจำเลยเรื่องอายุความไม่ชัดแจ้งจึงไม่เป็นประเด็นแห่งคดีที่ศาลจะวินิจฉัยนั้น เห็นว่า ประเด็นแห่งคดีนั้นมี 2 ข้อคือ ประเด็นข้อเท็จจริงและประเด็นข้อกฎหมาย ประเด็นข้อเท็จจริงในคดีแพ่งนั้นค่าฟ้องต้องแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และค่าขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง ส่วนค่าให้การจำเลยนั้นให้จำเลยแสดงโดยชัดแจ้งในค่าให้การว่า จำเลยยอมรับหรือปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ทั้งสิ้นหรือแต่บางส่วนรวมทั้งเหตุแห่งการนั้น ตามมาตรา 177 วรรคสอง แต่ประเด็นข้อกฎหมายนั้น คู่ความเพียงแต่ยกขึ้นอ้างเป็นที่เข้าใจในข้อหาใดเรื่องใดก็เป็นการเพียงพอแล้ว เพราะข้อกฎหมายศาลรู้อเอง แต่ถ้าข้อเท็จจริงที่นำไปสู่ข้อกฎหมายนั้นยังไม่เพียงพอก็จำเป็นต้องอ้างข้อเท็จจริงอันเป็นเหตุแห่งการขาดอายุความโดยชัดแจ้งถึงจะเป็นประเด็นที่ฝ่ายตนจะมีสิทธินำสืบต่อไปได้ คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยเรื่องผิดสัญญาซื้อขายข้อหาเดียว จำเลยให้การว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ เป็นค่าให้การโดยชัดแจ้งว่าข้อเท็จจริงเรื่องการค้าขายทั้งหมดขาดอายุความแล้ว ค่าให้การจำเลยชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5357/2538.

โจทก์ฟ้องจำเลยเรื่องผิดสัญญาจ้างทำของเพียงข้อหาเดียว จำเลยที่ 2 ให้การว่าฟ้องโจทก์ขาดอายุความ เป็นค่าให้การชัดแจ้งว่าข้อเท็จจริงเรื่องจ้างทำของทั้งหมดขาดอายุความแล้ว ค่าให้การจำเลยที่ 2 จึงชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรคสอง ค่าให้การเรื่องอายุความที่ชัดแจ้งนั้น ไม่ต้องถึงขั้นต้องระบุความอายุความเริ่มนับเมื่อไร เนื่องเป็นรายละเอียด สามารถนำสืบได้ในชั้นพิจารณา (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 97/2538)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9771/2538.

จำเลยให้การว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความละเมิดเพราะเกิน 1 ปี ถือได้ว่าแสดงเหตุแห่งการขาดอายุความแล้ว

แม้ว่าจะมีการยกอายุความขึ้นต่อสู้และให้การชัดแจ้งเกี่ยวกับเหตุผลประกอบข้ออ้างและเกิดเป็นประเด็นขึ้นแล้ว การวินิจฉัยก็ด้วยวินิจฉัยตามประเด็นข้อพิพาทตามเหตุผลที่ยกขึ้นอ้างเท่านั้นว่าขาดอายุความเพราะเหตุใด เป็นอายุความเรื่องใด จะวินิจฉัยว่าขาดอายุความเพราะเรื่องอื่นที่ไม่ได้ยกขึ้นอ้างไม่ได้ ซึ่งเป็นข้อสนับสนุนให้เห็นว่าจะอ้างว่าขาดอายุความลอยๆ โดยไม่อ้างเหตุไม่ได้ ถือว่าไม่ชัดแจ้ง หากศาลวินิจฉัยให้ก็เป็นกรวินิจฉัยนอกค่าให้การ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6555/2539.

จำเลยให้การโดยชัดแจ้งว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความเนื่องจากโจทก์มิได้เรียกกรอง

ค่าเสียหายเกี่ยวกับการฝากทรัพย์ภายใน 6 เดือน นับแต่วันสิ้นปีบัญชีตาม ป.พ.พ
มาตรา 671 ดังนั้น คดีจึงเป็นประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเพียงว่าคดีของโจทก์
ขาดอายุความตามมาตรา 671 หรือไม่เท่านั้น ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าโจทก์มิได้ฟ้อง
จำเลยผู้รับจ้างภายในกำหนด 1 ปี คดีจึงขาดอายุความตามมาตรา 601 จึงเป็นการ
วินิจฉัยนอกเหนือจากคำให้การของจำเลยทั้งสาม ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

สรุปคดี ประเด็นพิพาท

-